ISSN 0132-4462.
№ 11 2011
листопад

перець

— А отих двох, що тримають плакат "Дайте нам роботу!", вже запрошуємо на постійну роботу — ремонтувати оцю огорожу!

Інформаційне агентство ІАПЕРЦЯ

А на етикетці — повний ажур!

Результати досліджень, проведених Держспоживінспекцією, свідчать, що третина м'ясо-молочної продукції у наших торгівельних мережах не відповідає нормам. У маслі, сирах використовуються рослинні жири; у сметані — занижена жирність як мінімум на два відсотки; у варених і копчених ковбасах, сардельках і сосисках — завищена волога. А на етикетках — повний ажур: написано, що дотримано стандарту.

Це так склалося, може й тому, що держава певний час не виділяла відповідних коштів на дослідження продукції, представленої на споживчому ринку.

Чи буде нас більше?

Із кожним роком жителів України стає все менше і менше. Чимало наших співвітчизників шукає роботу за кордоном. Бо на батьківщині роботодавці прагнуть платити працівнику мізерні гроші. Навіть той, хто має роботу, не застрахований від бідності. Ситуація погіршується, коли в сім'ї з'являється немовля. За даними Держкомстату 26 відсотків родин із однією дитиною бідують, з двома дітьми таких уже 39 відсотків, а з чотирма — 70.

То чи стане за такої ситуації нас більше?

Сміх не старіє

50 років тому на екрани вийшов знаменитий фільм «Пес Барбос і незвичайний крос», який знято за віршованим фейлетоном нашого славного перчанина, улюбленого читачами письменника-гумориста Степана Івановича Олійника. Фейлетон було опубліковано у «Перці», і в перекладі — в газеті «Правда».

У тому фільмі глядачі тоді вперше познайомилися з трійцею — Юрієм Нікуліним, Георгієм Віциним та Євгеном Моргуновим. До речі, режисер фільму Леонід Гайдай мав українське «коріння» — його батько народився в с. Оріхівці на Лубенщині.

Валерій ЧМИРЬОВ

Думка від Миколи ЛЕВИЦЬКОГО

Якщо говорити про фінансування науки, то воно розраховано хіба що на науку виживання.

Сергій ФЕДЬКО

Валерій МОГИЛЬНИЙ

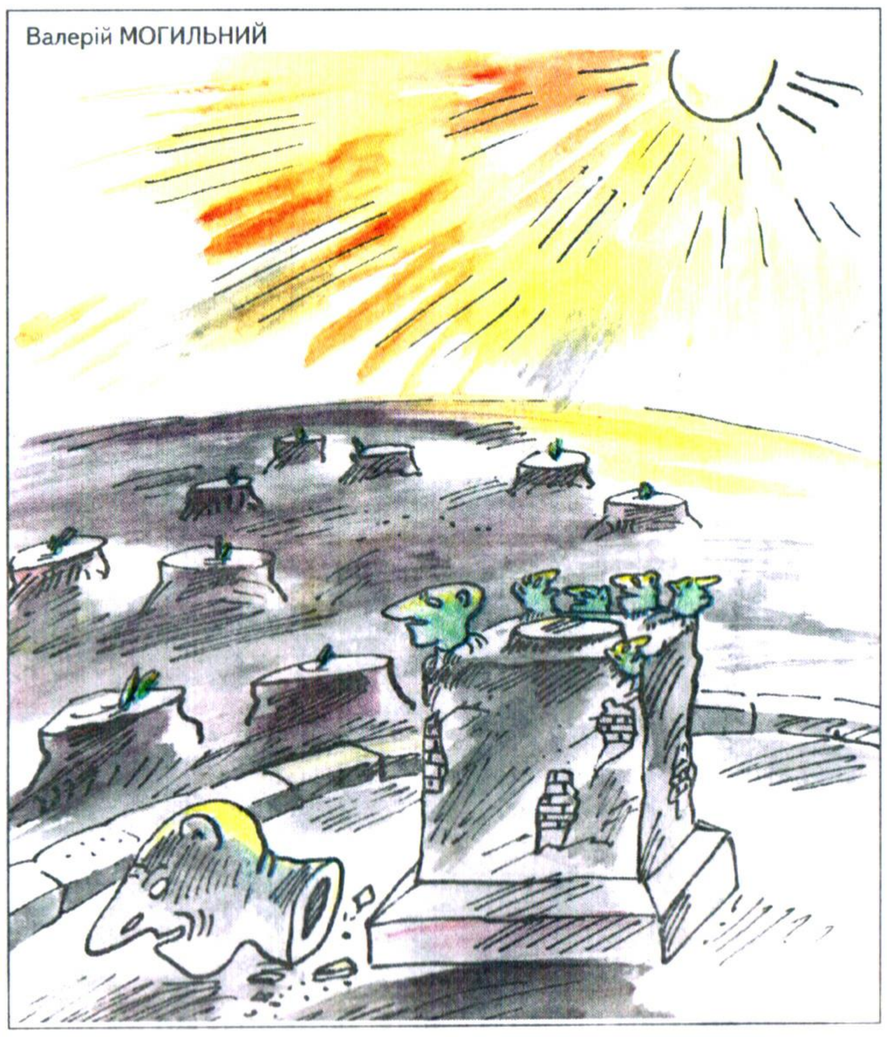

Павло ГЛАЗОВИЙ

8 листопада на будинку по вулиці Л.Толстого, 25 у Києві урочисто відкрито меморіальну дошку видатному українському письменнику-гумористу, котрий багато років пропрацював у «Перці», — Павлові Прокоповичу Глазовому. Тут він жив і творив протягом кількох десятиліть.

Про талант письменника, про роль сміху в житті українського народу на відкритті говорили: народний артист України Анатолій Паламаренко; голова Міжнародного фонду ім.Павла Глазового Віктор Євтушенко; голова Національної спіл-

Страшні знання

Студент прийшов четвертий раз
Складати діамат.
Хвилин п'ятнадцять щось молов
І все було не в лад.
Професор мовив:
— Ну гаразд.
Поставлю трійку вам.
Студент на хвильку занімів —
Аж здивувався сам:
— Невже я витримав? Невже? —
Професора спитав.
А той підвівся зі стільця
І руки підійняв:
— Я ваших знань уже боюсь.
Це я не витримав. Здаюсь!

Рабиня

Вихваляється Омелько:
— О, моя дружина,
Як раба, переді мною
Пада на коліна.
Повернуся серед ночі
Випивший і ситий,
Укладуся під диваном
І сплю, як убитий.
А вона, моя голубка,
На коліна стане
І шурує, доки носа
Шваброю дістане...

Копієчка

Прийшла в гості до невістки
Сердита свекруха.
Сидить, бурчить, набридає,
Як осіння муха.
— Ой, невдале, невісточко,
У тебе дитятко.
Якесь воно вовкувате,
Німе, як телятко.
Вже ж йому десятий місяць,
А ще не балака.
Даю йому копієчку —
Воно каже: «кака»!
А невістка відказує:
— Чого ж дивуватися?
Хто ж тепер вам за копійку
Скаже, що ви цяця?

ки письменників України Володимир Яворівський; письменники Василь Неволов, Олег Чорногуз, Михайло Прудник; народний депутат України Володимир Стретович – щирий шанувальник гумору та сатири, і творчості Павла Прокоповича зокрема. Володимир Миколайович фінансово підтримав цю акцію. За що йому велике пошанування. Народний колектив «Дарничанка» виконав улюблені пісні Павла Глазового.

На фото: Анатолій Паламаренко, Віктор Євтушенко, Володимир Стретович, Василь Неволов, серед співучої "Дарничанки".

ПАМ'ЯТНИК

У промінні сонця
Яснозолотому
Лине славний гетьман
На коні баскому.
Ех, яка щаслива
То була коняка,
Що на спині в неї
Возсідав вояка!
А буває ж горбиш
Гірше за коняку
І на спині возиш
Наволоч усяку.

ЧОТИРИ КРИТИКИ

Перед тим, як сатиричну
Книжку видавати,
Дало її видавництво
Критикам читати —
Вусатому, носатому,
Пузатому й горбатому.

Відхилив вусатий
Усе про вусатих,
Викинув носатий
Усе про носатих,
Викреслив пузатий
Усе про пузатих,
Закреслив горбатий
Усе про горбатих.
Тож нехай нікому
Дивним не здається,
Що той, хто сміється,
Рідко видається.

КУХЛИК

Дід приїхав із села,
Ходить по столиці.
Має гроші — не мина
Жодної крамниці.

Попросив він: — Покажіть
Кухлик той, що скраю.
Продавщиця:
— Што? Чєво?
Я нє понімаю.
— Кухлик, люба, покажіть,—
Той, що збоку смужка.
— Да какой же кухлік здєсь,
Єслі ето — кружка!
Дід у руки кухлик взяв
І насупив брови:
— На Вкраїні живете
Й не знаєте мови...
Продавщиця теж була
Гостра та бідова.
— У мєня єсть свой язик,
Ні к чєму мнє мова.
І сказав їй мудрий дід:
— Цим пишатися не слід,
Бо біда якраз така
В моєї корови:
Має, бідна, язика
І не знає мови.

СУМНА ГЕОГРАФІЯ

Каже дідові старому
Третьокласник Яшка:
— Географію, дідусю,
Вивчити неважко.
Все на карті, всю планету
Можу показати.
Це, дідусю, Україна,
А оце — Карпати.
Дід голівку кучеряву
Ніжно гладить Яшці:
— Ото тільки й України,
Що є на бумажці...

Веселі діалоги

НАЗАД ДОРОГИ НЕМА

— Ой, сіль розсипала. Це до сварки.
— А може, обійдеться?
— Ні, дорогенький... Я вже налаштувалася!

ПРОГНОЗ ПОГОДИ

— Чули, найближчими днями обіцяють сильне похолодання?
— Синоптики?
— Гірше, комунальники!

КАЛОРІЇ

— Я учора ввечері спалила вісімсот кілокалорій.
— Як?
— Забула піццу в духовці.

ДЗВІНОК

— Петре, прокидайся, будильник дзвонить!
— Я сплю. Скажи, що я йому пізніше передзвоню.

Зібрала Валентина БОГУСЛАВЕЦЬ.

Валерій СИНГАЇВСЬКИЙ

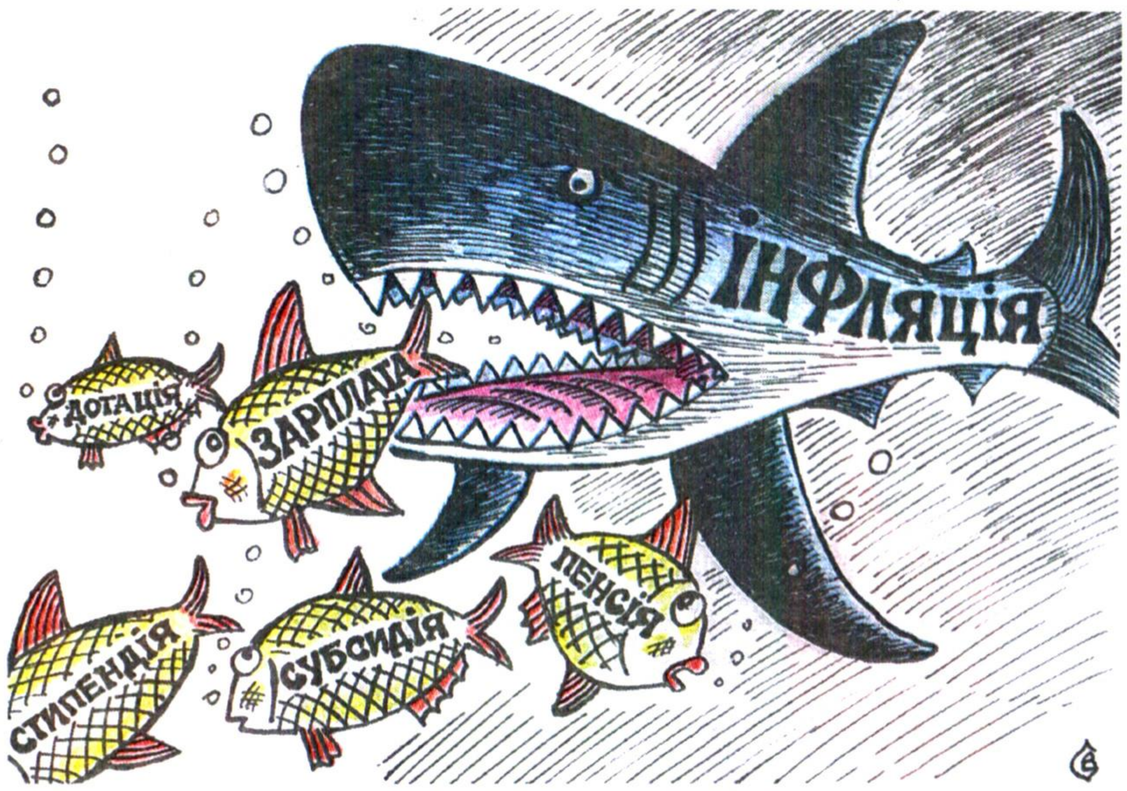

Анатолій ВАСИЛЕНКО

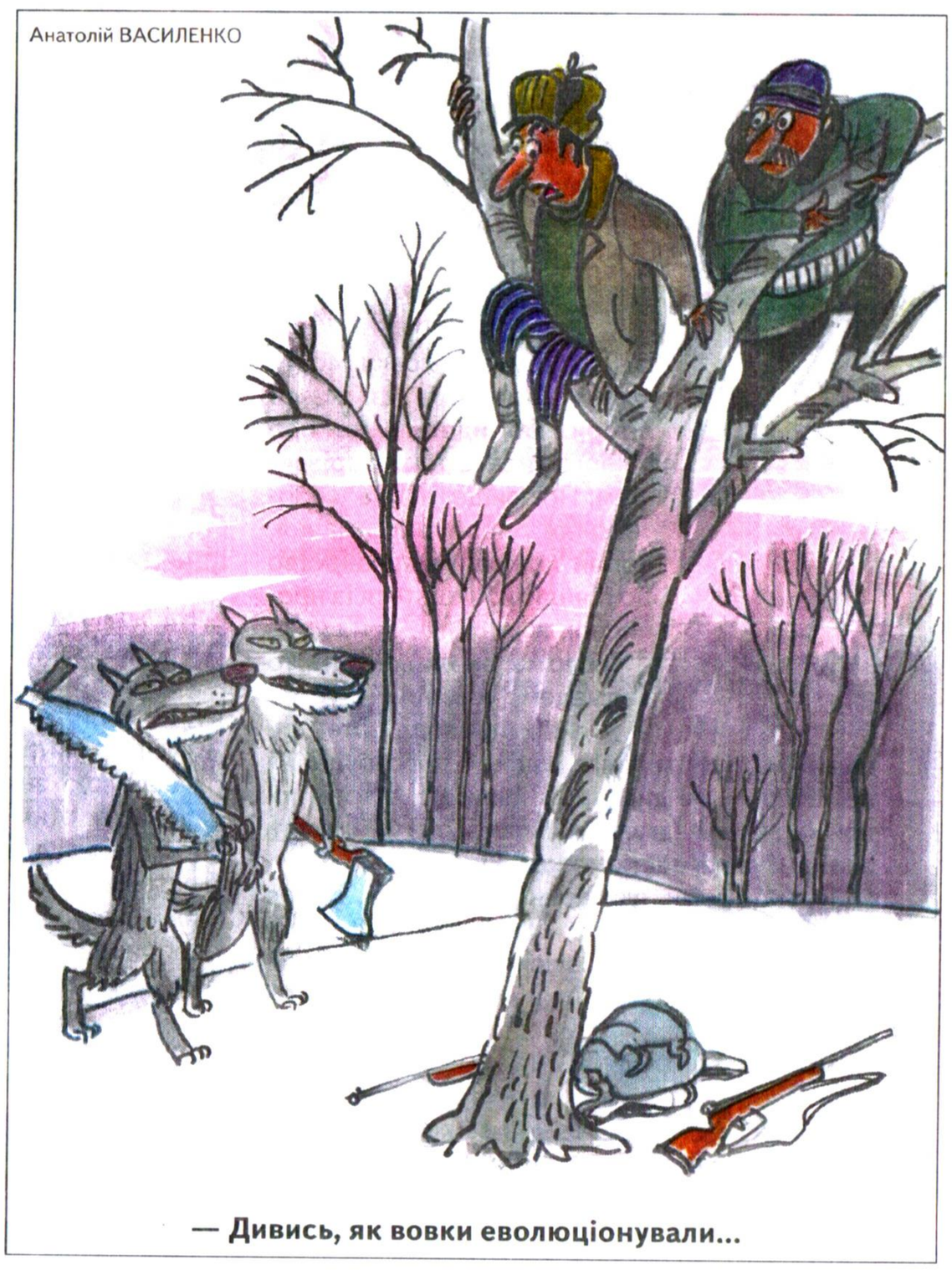

— Дивись, як вовки еволюціонували...

Анатолій ВАСИЛЕНКО

Сергій ФЕДЬКО

Вітаємо!

Журі Всеукраїнської літературної премії ім.Остапа Вишні у переддень дня народження великого сміхотворця назвало цьогорічних лауреатів. Це письменники-гумористи Павло КУЩ (*м. Донецьк*) та Іван ДОНИЧ (*Київщина*).

* * *

Наш кореспондент повідомляє з Румунії: «Тут визначено кращих художників-карикатуристів 2011 року, які брали участь у культурному проекті «Видатні персони Румунії». Гран-прі одержав наш перчанин Микола КАПУСТА. Серед відзначених і наш Сергій ФЕДЬКО.

* * *

На початку листопада художник-карикатурист Андрій ПОТОПАЛЬСЬКИЙ у будинку Верховної Ради відкрив власну виставку «Зріз історії в малюнках». На виставці презентовано понад сто робіт.

* * *

І про видатного письменника-гумориста Василя ПРОСТОПЧУКА: цього року у Луцьку він видав уже 5-ий і 6-ий томи своїх афоризмів «Непристольні гноми». Хто тепер скаже що не видатний? Он як видається!

Анатолій ГАЙНО

— Знову листя палять...

КОРОТКО КАЖУЧИ

❄ *Буває, що з двох бід жодної не вибирають: знаходиться третя.*

❄ *Яким би не був прогноз погоди, — всім не можна догодити.*

❄ *Світ — тісний. Але при чому тут аварії на дорогах?!*

Василь МОМОТЮК.
с. Росошани Чернівецької обл.

Витвереза́ник для

ВАЖТЕ: у заголовку «бурмило» написано із малої літери. Бо йдеться не про п'яного типа із таким прізвищем. Прізвище, навіть у протоколах про затримання, попри цілковите презирство до п'яндиги, пишеться із прописної...

Тепер із бурмилом, тобто ведмедем, усе рідші зустрічі у дикій природі, зате при відвідинах ресторанів, кафе і просто кнайп це тепер — не дивина: зайшла мода тримати при харчевні ведмедя в клітці. Тут із ним навіть знайомство завести можна. І заводять.

Ну, ми з вами, шануючи рідні звичаї, добре знаємо, що слід робити при добросердному знайомстві,— треба, звісно ж, налити і осушити по келишку горілки чи будь-якої іншої цьмаги.

Що, спитає хтось, випити із ведмедем?!. А хіба доброзичливим і шляхетним слід бути тільки на іменинах у тещі чи на корпоративній вечірці зі членами валютного фонду? Ні, ми задушевно киряємо навіть із ведмедями.

На жаль, ведмідь тільки при нічим не запамороченій голові — поважний вуйко, а дай чарку, — «придурок жизні». Тільки й чуєш та читаєш: отам він після перепою зняв із бізнесмена скальп, а отам із дами зірвав та проковтнув кольє, разом із бюстгальтером. При тому волохатий мочиморда завдає ще й особливої, масової шкоди: від переляку громадяни зазнають додаткових витрат на хімчистку штанів і стрингів.

Стисло кажучи, в Україні серед заклітковані при різнокаліберних шинках бурих ведмедів, що розважають життєрадісних бражників, зросли й укорінилися справжні алкоголіки. І процес триває. А щоб зупинити його, міністр екології та природних ресурсів Микола Злочевський виступив з ініціативою — захистити червонокнижних звірів од глуму та знущання, переселивши «ресторанних» ведмедів до заповідника «Синевир» у Карпатах. Але як це зробити? Приручений клишоногий пияк — це не лемко і не бойко, яких після війни загнали у товарні вагони і вивезли з рідних місць світ за очі,— мовляв, прилаштуєтеся, звикнете... Випущений на волю бурмило може наробити багато лиха, стати справжнім «терористом» — адже він не боїться людини. Якщо ж переселити у якесь гетто, то хто буде

УВАГА! УВАГА! УВАГА! УВАГА!

Дорогі друзі!

Наступного року нашому журналу виповнюється 90 років! Це одне із найстаріших видань України. Його читали ваші батьки, діди, прадіди. Хотілося б, щоб ми відсвяткували славний ювілей із найширшим колом наших читачів. Продовжується передплата на «Перець» на 2012 рік. У цей скрутний час ми зробили все, щоб ціна на журнал не підвищувалася ні на копійку.

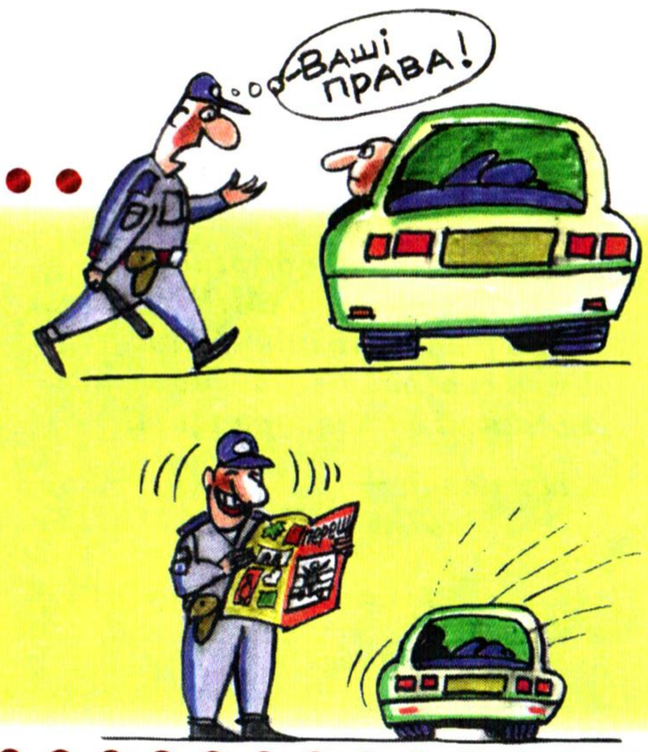

Тож поспішіть на пошту сьогодні.

Передплатна ціна:
на рік – 65 грн. 64 коп.,
на 6 місяців – 32 грн. 82 коп.,
на 3 місяці – 16 грн. 41 коп.

У кіоски «Перець» надходить у обмеженій кількості і коштує там набагато дорожче, ніж за передплатою.

Будьте з «Перцем»!

Анатолій ВАСИЛЕНКО

— Катю, забери Вітю із садочка, бо у мене купа роботи...

Малюнки Володимира АДАМОВИЧА

БУРМИЛА

І ще одне. Якось власницю кафе, яка мала ведмедя без документів, оштрафували були. (Аж на... 85 грн. Отакою у нас виявилася ціна ведмежої волі). Ну, тут — усе ясно: оштрафували, бо документів не було. А на підставі чого будуть конфісковувати звірів? Адже вони — приватна власність, і господарі мають документи на право їх утримання... Теж — заковика...

Тим часом «витверезник» для «бурмила» вже готується. Але і фахівці, і прості любителі природи мають ще й свою точку зору: для захисту доброго героя дитячих книжок слід заборонити всім, крім зоопарків, утримувати звірів у неволі! Тим паче — занесених у Червону книгу України.

Здається ж, зовсім просто!.. Хоча ні, простіше, бачите,— знущатися з братів наших менших.

годувати таку армію звірини? Професор Львівського національного лісотехнічного університету В. Бондаренко вважає, що одному ведмедю для нормального життя потрібно не менше тисячі гектарів території. Якщо ж ідеться про звичайний притулок для конфіскованих тварин, то пан Володимир твердить, що необхідно розгорнути велику і дуже дорогу службу догляду. (До речі, такий заклад уже є в Угорщині, де доживає віку «вуйко гір», що довго мучився у львівському парку «Шевченківський гай». Допомогла йому спеціальна міжнародна програма).

Володимир ПАЛЬЦУН.

м. Львів.

Данило КУЗНЄЦОВ

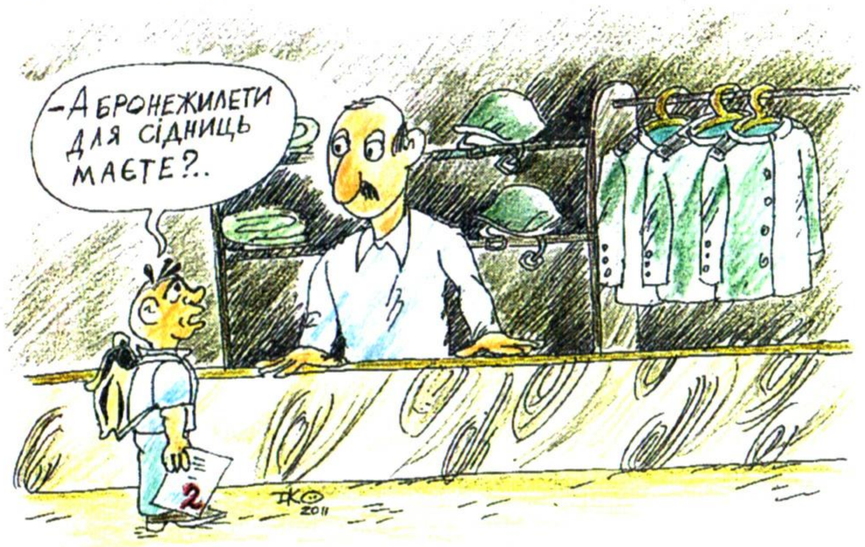

ТОДІ Й ТЕПЕР

Я той недобрий час згадав,
Коли у нас був «САМВИДАВ»...
Тепер у нас вже інший час:
Тепер свобода слова в нас,
Надійний од цензури щит!..

А ще тепер —
«САМПИС-САМЧИТ».

Богдан РАДИШ-МАРИНЮК.

м. Космач
на Івано-Франківщині.

Олександр МОНАСТИРСЬКИЙ

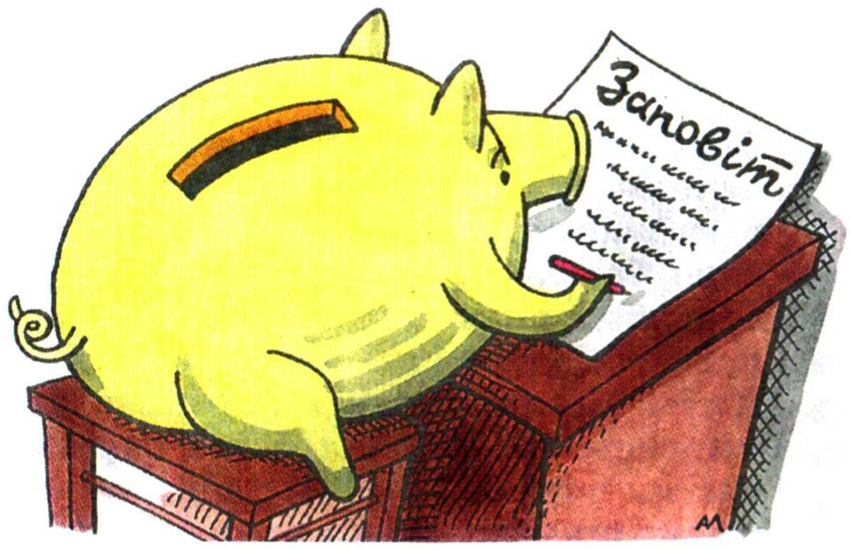

ПРЕЗЕНТАЦІЯ У "ПЕРЦІ"

Коли кілька років тому ми вітали у журналі нашого давнього автора і друга «Перця», відомого письменника-гумориста Валентина Чемериса із виходом 19-ої книжки, то написали: «Що ж, Валентине Лукичу, до 20-ої збірки сатири і гумору рукою подати. Хоч 19 – це добре, а 20 – іще краще! Уперед! Тільки вперед!»

Ось тепер із задоволенням констатуємо: Валентин Лукич дослухався до нашого побажання. І нещодавно завітав до редакції із новою веселою книжкою «Пригоди богині Іштар».

«Ось, написав», – поклав на стіл томик на 430 сторінок.

Раз воно так повелося, то ми, вітаючи його, знову побажали: «Двадцять – це добре! А двадцять одна, Валентине Лукичу, ще краще!»

«Усе зрозумів!» – усміхнувся гуморист і, прихопивши із редакційного столу стосик чистого паперу, уже у дверях мовив:

– До роботи! До роботи!

Іштар в шумеро-аккадській міфології була богинею родючості й любові. Що може бути приємнішим за таку посаду! Дбай, щоб усіляке зело росло, квітло й щедро родило на землі і заодно даруй людям любов. Іштар зі своїми обов'язками, як кажуть, чудово справлялася. Все росло, квітло й добре родило, і всі мали любов.

Та якось богині треба було доконче побувати в пеклі — її рідна сестра була повелителькою царства мертвих. Ерешкігаль її звали.

Ну, треба — то й треба. (Для чого саме — міфи не пояснюють).

Пішла. В «країну безутішну», як називали у ті часи пекло. (А втім, воно і в наш час таким же залишається — країною безутішною).

Опустившись в те жахне підземелля, у якому не затихали стогони приречених, постукала-погрюкала у ворота пекла і заходилася звати сторожа — щоб відчинив.

Стороже, стороже, відчини ворота...
Відчини ворота, дай мені зайти,
Якщо ти не відчиниш воріт,
не дозволиш мені зайти,
Розламаю я двері, замок розіб'ю...

Сторож виглянув, щоб подивитися, а хто ж це там так непоштиво тарабанить у двері, загледівши Іштар, попрохав богиню почекати, а сам побіг до пані володарки пекла Ерешкігаль, доповісти, що біля воріт пекла стоїть її сестра.

Ерешкігаль трохи було розгнівалась, що Іштар, богиня життя, втручається в царство мертвих, зітхнула. Заодно збагнула: хоч життя та смерть і протиставлені одне одному, але в той же час і нерозривно пов'язані між собою.

Веліла впустити сестру. Правда, додала сторожу загадкову (не для сторожа загадкову, для нас) фразу: «Впусти згідно давніх законів».

— Слухаюсь, пані володарко. Впущу згідно давніх законів.

Сторож розчинив ворота і поштиво схилився: проходь, богине.

Але тут виявилось, що до самого пекла в глибокім підземеллі треба було пройти не одні ворота, а цілих сім.

І біля кожних — брамник-сторож. Повелитель, так би мовити, дверей. Хоче — впустить, хоче — і воріт не відчинить. Бо він — пан і повелитель. Біля своїх воріт. Як кажуть, цар і бог біля них. А воріт, як уже мовилося, сім. Виходить, і тих царів та богів біля них теж сім.

І ще виявилось (Іштар спершу й вухам своїм не повірила): біля кожних воріт треба було давати брамнику-

Валерій СИНГАЇВСЬКИЙ

Анатолій ГАЙНО

— А ось це, діти, — книга!..

Думки Олеся ВОЛІ

- *Діти вдячні своїм батькам із великим запізненням.*
- *Хай не геній, хай не талант, але навіщо бути свинею.*
- *Якщо батько курить, син не повірить, що це шкідливо.*
- *Не будь собі ворогом!*
- *Доброту і звірі розуміють.*
- *Найбільші злочини чинять переможці.*
- *Як мало людей знає про свою справжню ціну.*
- *Де виховують, там і калічать.*

Анатолій ГАЙНО

Вадим СИМИНОГА

ВІРНИЙ ЗНАК

Уже кілька неділь Штірліц уранці навідується до одного бару. Тут він має потай зустрітися із зв'язковим, якого повинні прислати, і якого він не знає із виду. От і цього недільного ранку прийшов. Сів за столик і замовляє:

— Шнапс!

— Учора ввечері закінчився.

— Ром!

— Учора ввечері закінчився.

— А коньяк?

— Учора ввечері закінчився.

— Гаразд, тоді — гальбу пива.

— Учора ввечері закінчилося.

«Зв'язковий прибув»,— подумки сказав сам собі Штірліц.

ЯКБИ ЗНАТТЯ

Під гарним хмелем чоловік добирається додому...

Упав... Крекчучи зводиться на ноги, обтрушується, ступає кілька кроків — і знову падає. Лежить і каже:

— Якби знав, що знов упаду, то й не вставав би.

ВИПРАВДАННЯ

Артистка невдоволено зауважує фотографові:

— Колись ви робили мені значно кращі фото.

— Тоді я був на п'ятнадцять років молодший, пані.

ВТІШИЛА

Жінка прийшла у в'язницю на побачення з чоловіком.

— Любий, — каже вона йому,— уся рідня про тебе не забуває. Оце ми вдома прикинули, що цієї п'ятниці буде якраз рік, як ти тут за гратами, і вирішили влаштувати з цього приводу невеличку вечірку.

Надіслав Леонід ОПАРА. м. Київ.

сторожу мзду. Простіш, хабара.

Але та мзда — добровільна. Не хочеш — можеш не давати, ніхто тебе не присилує. Твоя воля. Але сторож тоді може не відчинити воріт — теж його воля. Бо ж, як сказано, біля воріт він — цар і бог.

Він і просив що-небудь дати

йому — з прикрас чи одягу. Бо, мовляв, у царстві мертвих «такі закони». (Тільки тоді Іштар збагнула вказівку повелительки пекла: «впустити згідно давніх законів»).

І богиня Іштар змушена була давати.

Біля перших воріт дала сторожу, біля других дала. Теж сторожу, щоби двері відчинив. Біля третіх дала, біля четвертих... п'ятих... шостих... сьомих...

Одне слово, всюди. До якої брами не підходила, щоб вона відчинилася перед нею, тицяла сторожу — за старими добрими законами.

І допоки вона пройшла всі сім брам (цікаво, для чого їх стільки поставили, адже ніхто добровільно в пекло не преться і стовпотворіння там не спостерігається?), все віддала сторожам тих брам: вінець з голови навіть зняла, підвіски з вух вийняла, намисто дороге теж змушена була зняти, а також модні зап'ястя з рук і ніг, якісь «щити з грудей», коштовний пояс, пов'язку із стегон...

Сама ж після сьомих воріт зосталася ні з чим. І — нічого не вдієш, бо такі були закони. Хочеш, щоб перед тобою відчинилися двері — плати.

Всі речі богині Іштар мали магічну силу, але й вони не виручили її — після проходження останніх, сьомих дверей, вона з'явилася, даруйте, голою, так її обібрали ті, хто відчиняв брами.

«І це — щоб потрапити до пекла,— обурювалась Іштар, не знаючи, чим прикрити свою голизну. — Уявляю, як оббирають брамники тих, хто намагається пройти до раю. А туди більше люду суне, як у пекло».

...Давно се діялось, давно-о!!! Тисячі й тисячі літ тому. (Чи не тому, й шумеро-аккадська цивілізація не втрималася, що в неї були такі сторожі і такі старі добрі закони?) А що змінилося з того, хоч звідтоді минули тисячі й тисячі літ? Адже й сьогодні, скажете ви, треба давати, аби перед тобою відчинилися ті чи ті двері «високопоставлених» кабінетів. І нічого не вдієш — такі закони. Себто закони царства мертвих, які чомусь вже стали й законами у царстві живих. Виходить, що ми й сьогодні все ще живемо — навіть у самому раю! — за законами царства мертвих. А брам у нашім раї та різних дверей, які доводиться проходити, ох і багато! І щоб вони перед нами відчинялися, мусиш, як богиня Іштар тисячі літ тому, давати... давати... давати...

І це при тому, що Іштар все ж таки була богинею. Але змушена була давати, аби перед нею відчинялися двері, а що залишається робити нам, простим смертним?

Валентин ЧЕМЕРИС.

Анатолій ВАСИЛЕНКО

— Рятуйте! Жартома сказав, що я співавтор закону про пенсійну реформу...

Вінегрет із перцем

Юрій КОСОБУКІН

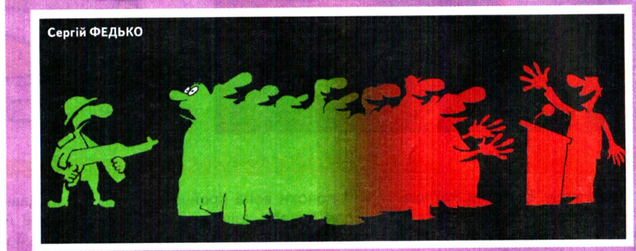
Сергій ФЕДЬКО

Олександр МОНАСТИРСЬКИЙ

Валерій ЧМИРЬОВ

— А хто це навчив Петровича так пірнати?
— Злидні...

Анатолій ВАСИЛЕНКО

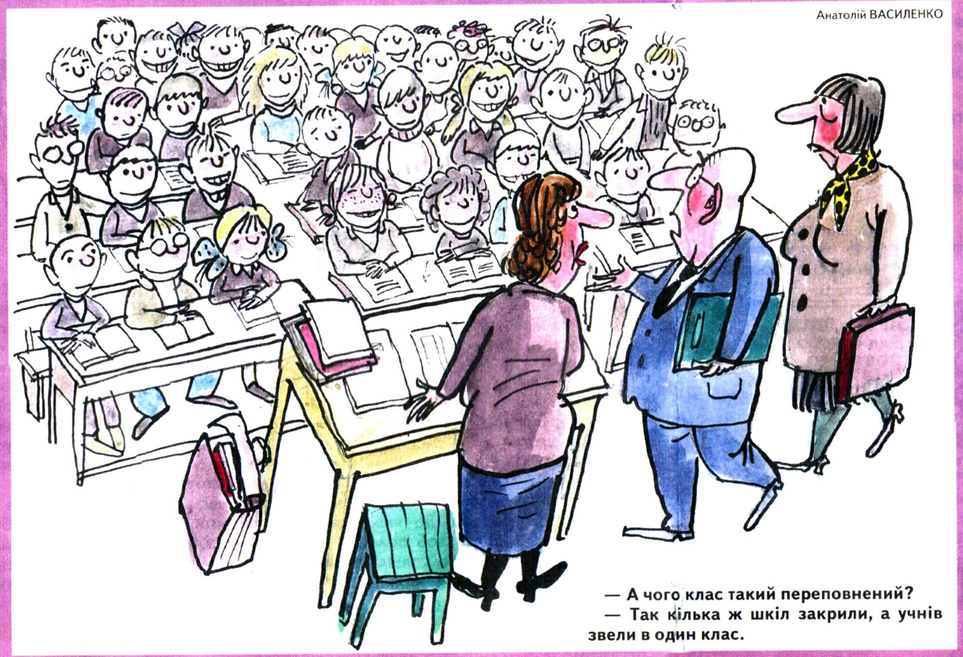
Анатолій ВАСИЛЕНКО

— А чого клас такий переповнений?
— Так кілька ж шкіл закрили, а учнів звели в один клас.

Володимир АДАМОВИЧ

Сергій СЕМЕНДЯЄВ

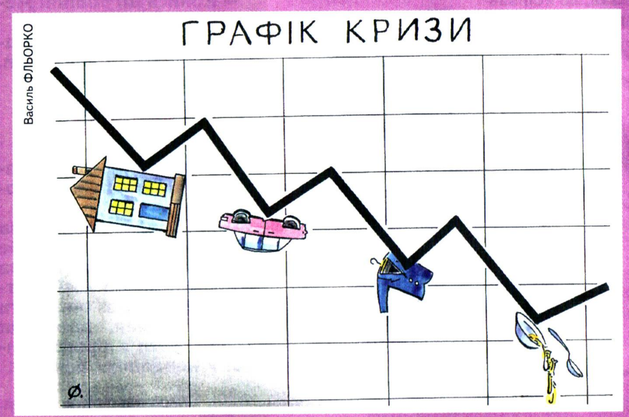

Василь ФЛЬОРКО

Володимир СОЛОНЬКО

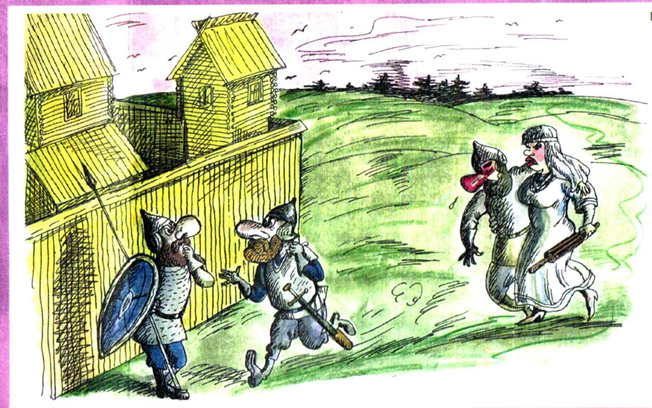
Георгій МАЙОРЕНКО

— Дивись, Олег повертається із дружиною...

Народні усмішки

Як я провів літні канікули

Вчителька перевіряла твори старшокласників на тему «Як я провів літні канікули» і плакала — роки уже не ті.

Пояснив

— Слухайте,— звертається клієнт до офіціанта ресторану,— чого ви принесли мені такий холодний суп?
— Бо ви замовляли його годину тому.

Переляк

— Третя година ночі. І раптом сусід люто грюкає ногами у двері. Я так перелякався, що перфоратор випав із рук.

Феміда

— А чому Феміда із зав'язаними очима і в руках терези тримає? Що це означає?
— Це означає її безсторонність: їй абсолютно однаково, яка із сторін більше покладе на терези...

Почув і записав Андрій ОЛЕФІРЕНКО. м. Херсон.

Система

Приїхав батько із заробітків — кілька років був за кордоном, роздивляється синові оцінки в щоденнику і питає:
— А у нас яка тепер система — п'ятибальна чи дванадцятибальна?!
— Двобальна — прикриває онука дідусь.

Жіночий напій

Скаржиться Микола сусідові:
— І що я тільки не пробував, аби кинути пити — і «бормотуху», і гальмівну рідину — нічого не допомагає.
— А чому ти не скажеш, скільки крові моєї випив?! — захлюпала носом дружина.

Почув і записав Флоріан БОДНАР. м. Чернівці.

Треба казати

— Дай на лапу! Дай на лапу! — каже чоловік собаці.
Чоловік, який проходить мимо, поправляє:
— Треба казати «Дай лапу!»
— Це у вас правильно «Дай лапу», а у нас, чиновників, треба казати «Дай на лапу!»

Не пустить

П'яний чоловік пролежав під дверима всю ніч. Уранці дружина не може вийти із хати — чоловік тілом заблокував двері.
— Дай вийти, на роботу час! — благає вона.
— До хати не пущу! Де гуляла цілу ніч, туди і йди!..

Не чує

— На що скаржитесь? — питає лікар бабусю.
— Голоси чую, кожен день мені всяке нашіптують.
У цей час медсестра з-за штори шепче бабусі:
— Дайте лікарю грошей, дайте лікарю грошей...
Шепіт чують і лікар, і бабуся. Лікар запитує:
— А зараз голос чуєте?
— А нічогісінько не чую!..

Почув і записав Роман КРИКУН. м. Сокаль, Львівської області.

ПЕРЧИНКИ

ФІЛОЛОГІЯ

Незрозуміле для багатьох слово корупція вживають у нас для того, щоб не ображати чиновників, називаючи їх злодіями.

ВОСКРЕСІННЯ

Водій маршрутки ожив після того, як санітар у морзі сильно грюкнув дверима холодильника.

ДИВИНА

На шмат червоної тканини в руках Віталія Кличка бик не реагує.

МІЛІЦЕЙСЬКА ХРОНІКА

У неділю на околиці міста злочинці кілька разів вистрілили в автоінспектора N. Але це було під кінець чергування — і всі кулі застрягли в грошах.

ПОКАРАННЯ

Смертну кару було замінено на іпотеку під 25 % річних.

ЧОЛОВІКАМ НА ЗАМІТКУ

Кримінальна хроніка не знає випадків, коли б жінка вбила чоловіка кухонним ножем саме тоді, як той купував їй норкову шубу.

Зібрав Євген П'ЯТАЧОК.

Анатолій ВАСИЛЕНКО

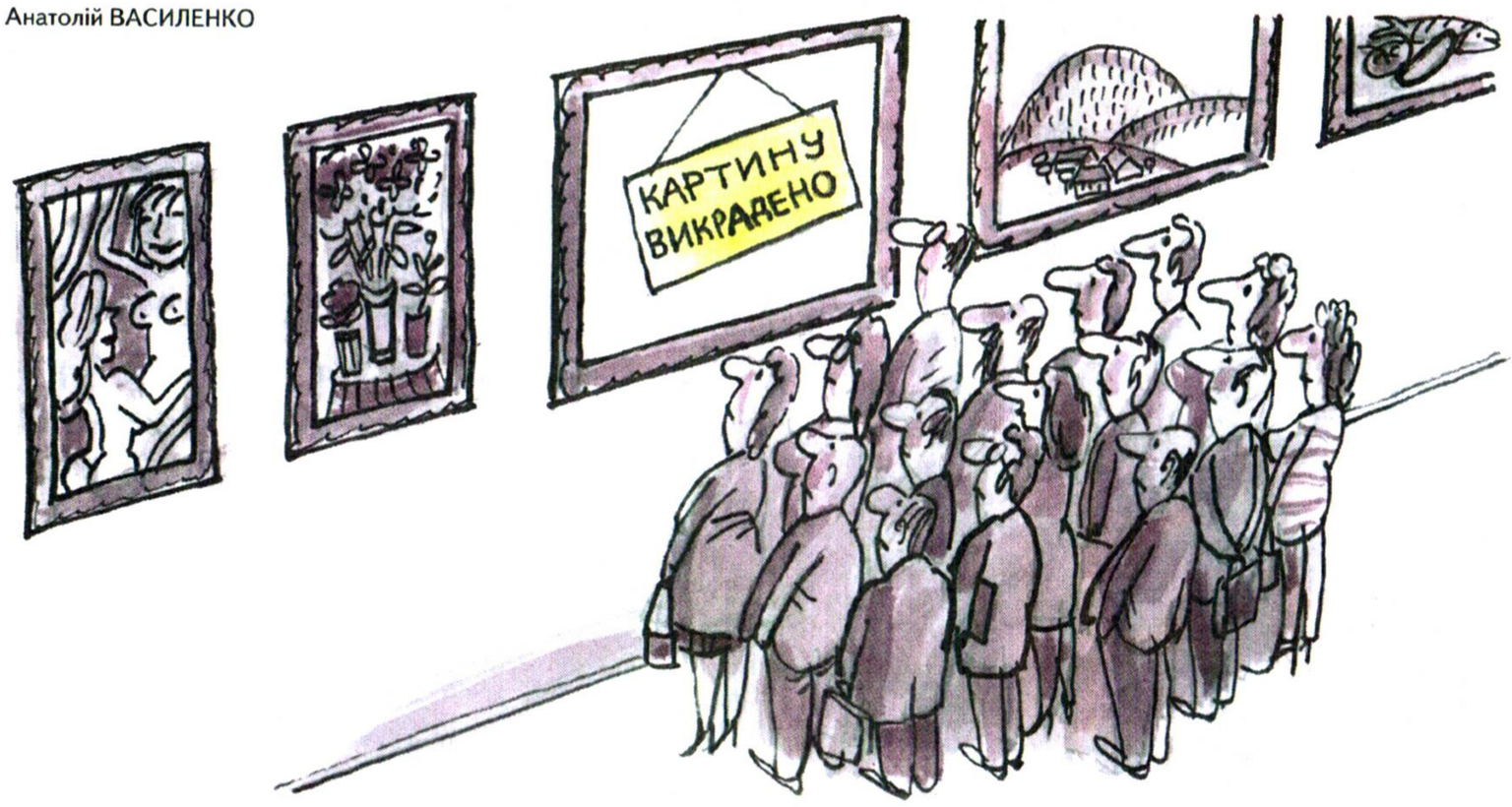

ЗАПИТАННЯЧКА НА ЗАСИПКУ

- *Хто дивиться правді в очі, коли вона гола?*
- *Чому ті, хто робить погоду, не можуть її передбачити.*
- *Як може жінка повірити чоловікові на слово, коли вона йому і півслова сказати не дає?*
- *Хіба прагнутиме зрівняти село з містом той, хто хоче зрівняти село з землею?*
- *Чи всі ціни заслуговують на те, аби їх підвищували?*
- *Як зважувати слова, коли кіло ковбаси важить шістсот грамів?*
- *Скільки запасних коліс у Фортуни?*

Флоріан БОДНАР.

Сергій ФЕДЬКО

Анатолій ГАЙНО

Валерій СИНГАЇВСЬКИЙ

Василь ШУКАЙЛО

ЛІРИЧНА ПАТРІОТИЧНА

Музика над тишею —
Хоч на струнах грай.
І душа утішена —
Це мій рідний край.

Вадим Крищенко.
Із збірки «Ріка життя».
К. 2008.

Вийду я на річеньку,
Сяду у кущах.
Радісно погикує
Наді мною птах.

Гикає всю ніченьку,—
Чи не захмелів?

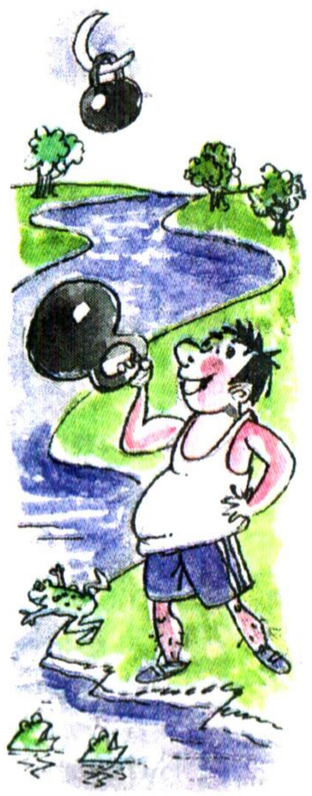

Ягідок-порічечок,
Може, переїв?

З неба місяць бликає,
З хмари виліза.
Збила груша гілкою
З нього картуза.

Гепнувся він гирею
У гущавині.
Дай візьму приміряю:
Може, по мені?

Оглядаюсь — матінко! —
Аж кущі тріщать:
Двоє силуетиків
Праведно грішать!

І усе це — рідний край,
Кращого — ніде...
Запишу — на ноти хай
Поклад покладе!

ТРИ ОМЛЕТИ

Надокучили розмови,
бо ні смислу, ні пуття...

Володимир Мордань.
Із збірки «Тріолети».
К. 2003.

Надокучили поети,
кожен день то те, то се:
ритурнелі та сонети,—
надокучили поети.
Ось засмажу три омлети,
хтось плящину принесе...
Надокучили поети...
Та й помовчим. Та й усе.

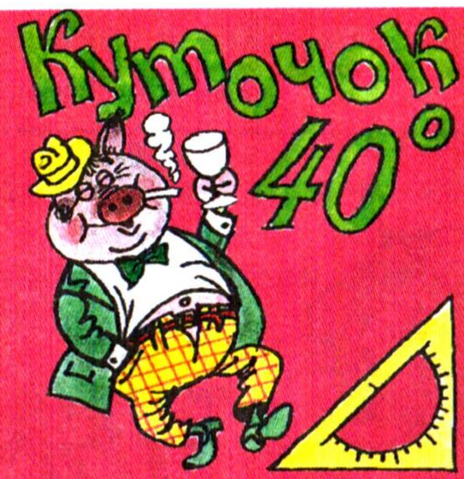

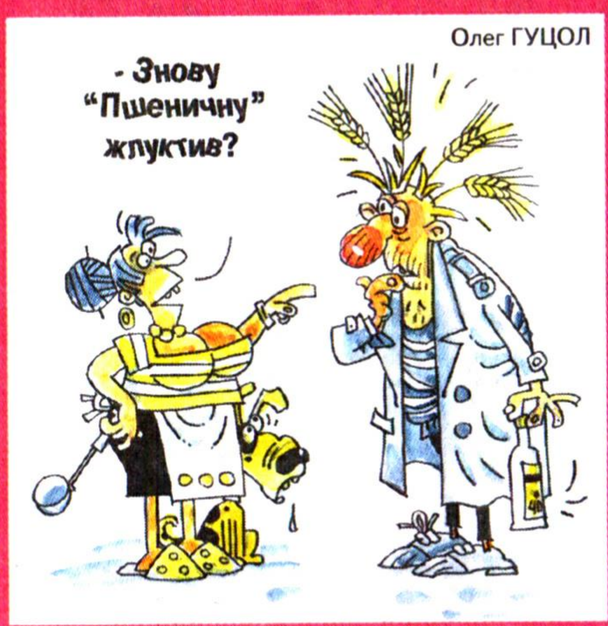

Дві баєчки

ВАКАНСІЯ

Протовпився Осел у начальники. Сам спромігся чи з чиєюсь поміччю — це вже не так важливо. Головне, що обійняв керівну посаду. Невеличку, але керівну.

Начальнику, як годиться, заступник належить. Начальник без заступника — все одно, що портфель без ручки: носити можна, тримати фасон — ні. Виникло питання: кого облагодіяти? Осел хоч і не відзначався премудрістю, та все ж таки зметикував: брати треба слабшого розумом, щоб його Ослячої некомпетентності перед підлеглими не підкреслював. Після довгих вагань і болісних сумнівів узяв Барана.

Новий заступник виявився теж не в тім'я битий: забажав помічника собі мати. Такого, щоб ні в якому разі не підкреслював його Баранячої необізнаності у справах. Ось і ходить Баран по отарі. Приглядається. До братів по розуму. Шукає дурнішого.

ГУДЗИК БЕЗ ШТАНІВ

Від Штанів відірвався Гудзик. Упав на дорогу. Покотився, покотився... І в траву...

— Ти від когось ховаєшся? — спитав його Павучок, який обідав собі під травинкою.

— Зовсім ні. Просто я загубив Штани.

— Де загубив?

— Десь на дорозі.

— То котись туди й шукай.

— Авжеж... Як смеркне — так і зроблю.

— А чому не зараз?..

— Жінки по дорозі трапляються,— зашарівся Гудзик. — А я, вибач, без Штанів...

Микола ВОЗІЯНОВ.

м. Харків.

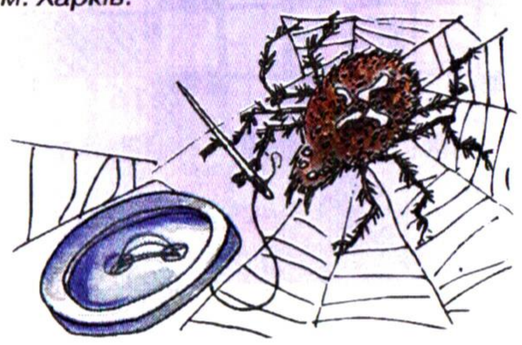

ПОВЕРНЕННЯ ДО ЩУК

Я — птах вкраїнський, волелюбний птах,
Свій край люблю. Люблю і проклинаю!
. . . . . .
Я — кущ бузку. Зелений кущ бузку:
Зелене неприкаяне весілля...
. . . . . .
Не будіть мене рано.
Я рано вставати не вмію.
То — півні молоді
Виростають над тином,
Як дим...
. . . . . .
Не будіть мене, бо
В цьому дійстві
Є щось нетактовне.

Микола Гриценко.
Із збірки «Повернення дощу». К. 2010.

Ой ти, рідне село,
Де так любо велось і погано,
Де з гуляння, було,
Повертався я вдосвіта рано.

І валився під кущ,
І зливався із ним, наче з братом.

Та когут невсипущ
Бив крильми уже чортом горлатим.

І будили мене,
Й нетактовно зганяли зі схову:
— Гей, вставай, джигуне,
Треба в череду гнати корову!

Як вона вже впеклась
В печінки, та худобина клята...
Це б — на став, де карась,
Чи в Сулі шупаків поганяти!..

Аж сльоза пропіка,
Як згадаю проклятого півня...
Але ж як молока
З-під корови давно вже не пив я!

Телефон накручу:
— Все о'кей у селі нашім, діду?
— Ох, та треба б дощу...
— А-а, до щук? Неодмінно приїду!

Сторінка для дітей

Пояснили

Дорогою, що веде в село, йдуть двоє хлопчиків. Їх доганяє легковий автомобіль, з якого питають:
— Як проїхати у ваше село?
— Їдьте за нами,— пояснили хлопці.

Порівну

— Тут шість яблук, віддай половину маленькому братикові. Скільки ти йому даси?
— Два.
— Чому два? Хіба ти не вмієш рахувати?
— Я то вмію, але братик ще не вміє.

КАЗКА

Біжать дорогою голодні Вовки, зубами ляскають. А назустріч кума Лисичка.

— Куди, Вовчики-братики, зібралися?

— На полювання, кумасю.

— То й мене візьміть із собою.

— Гаразд, Лисичко,— кивнули Вовки,— іди до нашої компанії!

Вже сонечко в небо високо підбилося, припікати почало. А здобичі ніякої. Підводить Вовкам животи з голоду. Вже й на Лисицю скоса поглядають.

І раптом... Вовки аж очі повитріщали: попереду дурна Гуска неспіхом із лапки на лапку перевалюється!

Схопили її Вовки, швидко лапи й крила скрутили. Сіли собі, і мовчки кожен думає: «Тут і мені на зуб не вистачить, а ще приятелю половину віддай. Хай що буде — сам її обскубу!»

— Я,— сердиться один Вовк,— перший Гуску побачив. Я з'їм!

— Ач який! Ти з Лисицею ляси точив, коли я вже на неї кинувся!

— Брешеш!

— Ні, правду кажу!

Скочили звірі на рівні ноги, вищирилися. Один на одного вовками дивляться, зубами клацають, ось-ось у бійку кинуться. Тільки шерсть полетить.

— Хай йому грець! Так недовго й головою накласти! — нарешті опам'ятався один Вовк. — Краще послухаємо, що нам кума Лисиця скаже, хай вона розсудить!

Глянули звірі, а слід Лисиці вже й вітер розвіяв. Разом із нею і Гуска зникла.

Юрій ЯРМИШ.

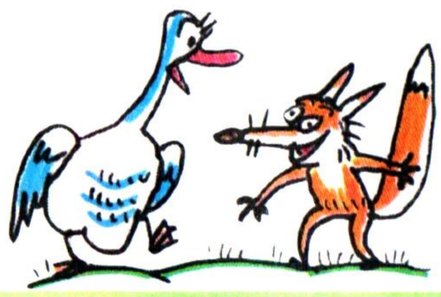

КРОСВОРД

ПО ГОРИЗОНТАЛІ: 1. Коли влітає у ворота, то кричимо ми дружно: «Го-о-ол!» 3. Каблучки по ньому «тук-тук», що це — ... 5. Марка літака. 6. Книжка, яку прочитав кожен першокласник. 9. Люди ходять там, де вона не росте. 10. Холодне, солодке, смачне... І завжди його чомусь мало. 13. Перше чоловіче ім'я. 14. Кондитерський виріб із діркою. 15. Плаче Надійка — в щоденнику ... 16. Вусата риба. 17. Тварина, яка має найбільші у світі вуха.

ПО ВЕРТИКАЛІ: 1. Чарівник. 2. Друг крокодила Гени. 3. Назва дерева. 4. Бараболя. 7. Нерозбірливо написана літера. 8. Верблюд за верблюдом, верблюд за верблюдом... 11. Коли він болить, то хочеться на стіну дертися. 12. Звір, дуже ображений на зайця.

Анатолій ВАСИЛЕНКО

Страшне перо не в гусака...

«Дорожні знаки треба розміщати так, щоб їх кожен воділа міг легко помітити, скільки б він не випив».

(Із заяви водія).

«Щастя ще, що моя голова не квадратна і його лопата ніжно сковзнула по щоці з залишками вуха».

«Чоловік він трусливий — труситься над кожною копійчиною».

(Зі свідчень).

«Тоді ще не було платної медицини і люди вмирали безплатно».

«Вуса у нього, як від сома, а борода, як від анекдоту».

(З учнівських творів).

«Він стільки клеївся до мене, що я вся зліпилась».

(Із листа до редакції).

Надіслав
Б. ФЛОРІАН.

Чорний гумор

Василь ФЛЬОРКО

Леонід ТЕЛЯТНИКОВ

— Намагався, бідолаха, переконати фанатів іншої команди, що був офсайд...

Володимир СОЛОМАШЕНКО

Валерій ЧМИРЬОВ
(тема Леоніда Телятникова)

Данило КУЗНЄЦОВ

Олег ГУЦОЛ

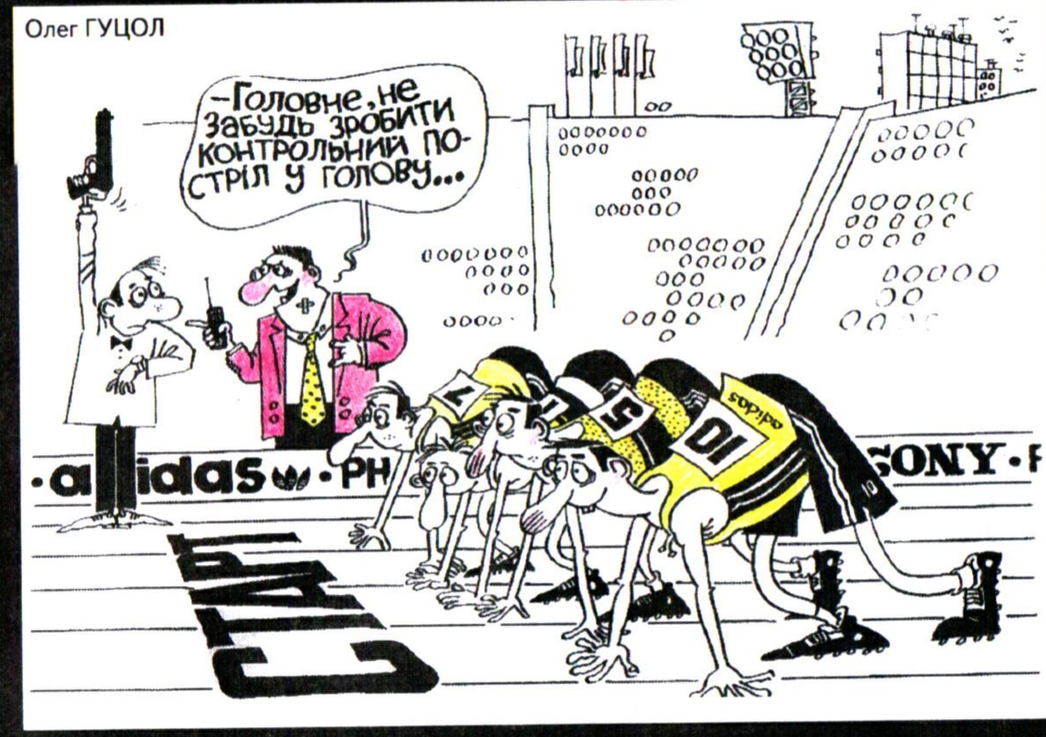

У братів наших менших

ПУСТЕ ЗАПИТАННЯ

У ресторан заходять заєць і лев.

— Мені — моркву і свіжу капусту,— замовляє заєць,— а йому щось випити.

— Ваш приятель лев не голодний?

— Якби був голодний, то чи зайшли б ми до ресторану удвох.

ВРЕШТІ...

Із пивнички вийшла п'яна ворона. Глянула на небо, розпростерла крила, два-три рази спробувала злетіти, врешті вилаялася і сказала:

— А, чорт! Треба йти пішки!

НІЧОГО ОСОБЛИВОГО

Зустрілися два їжаки. В одного лапа забинтована.

— Що це таке із тобою? Що сталося? — питає один.

— Та нічого такого. Просто якось так почухався.

КОНКУРС ДОТЕПНИКІВ

Хто ж не усміхнеться, глянувши на карикатуру Володимира Адамовича («Перець № 9»): їде чоловік возом із села Кавунівки, а в нього і кінь смугастий, і одяг смугастий, і все навкруги кавунячо-смугасте!

Більшість наших читачів написали, що це — від ГМО! У нас незабаром усе на те ГМО будуть спихати. А якщо глянути на картину, як кажуть, під іншим кутом? Одне слово, члени журі відразу відклали підписи «з ГМО» в один бік, а «без ГМО» — в другий. І з другого, набагато меншого стосу, вибрали кілька найкращих, на їхню думку, підписів. Їх придумали: **Олександр ЛЕВАДНИЙ із м. Токмака Запорізької області** — ***«Забулися сказати, що прізвище того чоловіка на возі — Кавуненко...»***; **Петро ЖУК із м. Глобиного на Полтавщині** — ***«Цього року осінь у Кавунівці видалася врожайною на кавуни!»*** та **Галина БУРКУТА із Голої Пристані на Херсонщині** — ***«Це у нас знімалася реклама кавунів. Голос за кадром: «Їжте наші кавуни: дуже поміч-ні вони! А все решта — до спини!»***

Вітаємо!

А тепер придумайте підпис до нового малюнка Володимира Адамовича.

На переможців чекають призи!

ФРАЗИ

✓ *Наші лікарі теперішньої лікарської ковбаси не їдять.*

✓ *Зоопарк – це місце, де на тебе дивляться звіром.*

✓ *Мало подавати надії. Треба ще знати, кому їх подавати.*

✓ *Любителі легкого життя зазвичай швидко стають професіоналами.*

Іван ТОКАРЧУК.
м. Камінь-Каширський на Волині.

ВІДПОВІДІ НА КРОСВОРД, ЯКИЙ НАДРУКОВАНО У ЦЬОМУ НОМЕРІ НА СТОРІНЦІ «ПЕРЧЕНЯ»

По горизонталі: 1. М'яч. 3.Брук. 5.Ан. 6.Буквар. 9.Трава. 10.Морозиво. 13.Адам. 14.Бублик. 15.Двійка. 16.Сом. 17.Слон.

По вертикалі: 1.Маг. 2.Чебурашка. 3.Бук. 4.Картопля. 7.Каракуля. 8.Караван. 11.Зуб. 12.Вовк.

ВІДПОВІДІ НА КРОСВОРД, УМІЩЕНИЙ У «ПЕРЦІ» № 10

По горизонталі: 1. Овід. 9. Кулеметниця. 12. Міф. 14. Омега. 15. Еллада. 17. Гама. 18. Кентавр. 19. Ас. 21. Казка. 22. Рубіж. 26. Аза. 27. Міна. 29. Барак. 31. Стус. 35. Асо. 36. Турман. 37. Копнувач. 38. Ош.

По вертикалі: 1. Школа. 2. Олег. 3. Вега. 4. Імам. 5. Де. 6. Знак. 7. Сценка. 8. Відраза. 10. Ум. 11. Ялта. 12. Мавка. 13. Фа. 16. «Лаз». 20. Срібло. 23. УНА. 24. Баран. 25. Жуков. 28. Тур. 30. АСУ. 31. СТО. 32. Туш. 33. СМС. 34. Єна.

Перше прислів'я: І сам не гам, і іншому не дам (про скупу людину).

Друге прислів'я: Чужим потом не нагрієшся (про ледачу людину).

Іноземний гумор

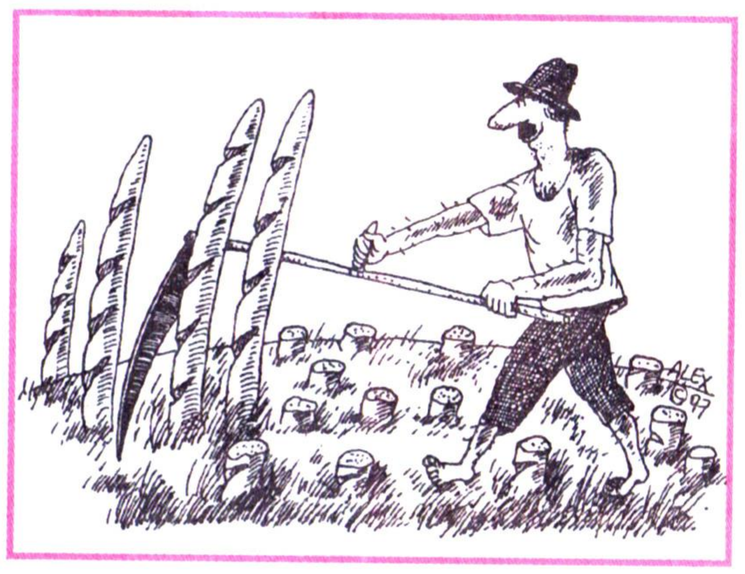

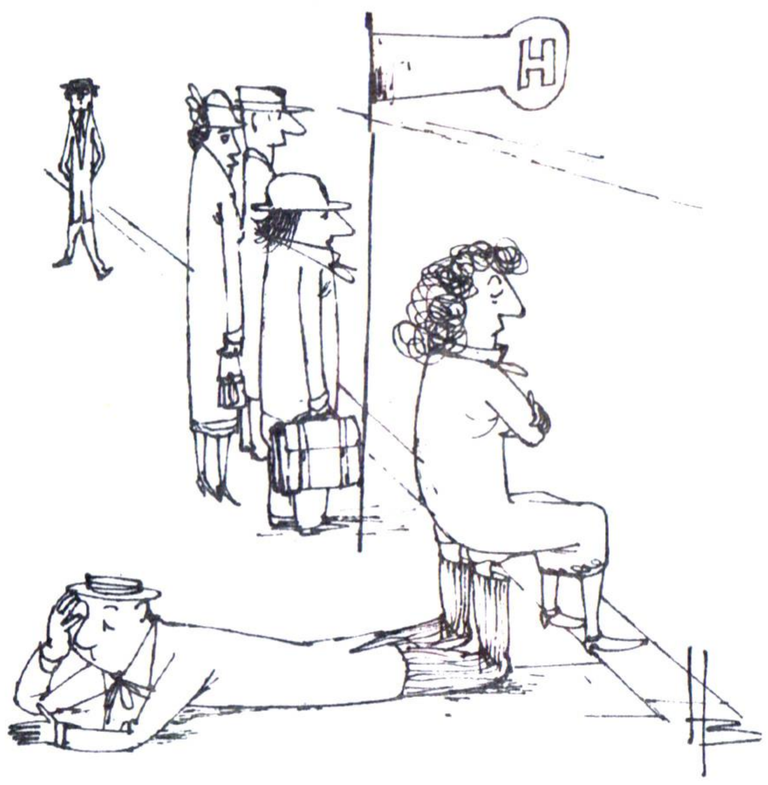

Інтерсмішинки

ЗАСТОРОГА

Директор школи в Луїзіані викликав до себе батьків восьмикласника Джека:

— Мене непокоїть поведінка вашого сина! Вчора він застрілив одне негреня з сусіднього класу, а завтра, чого доброго, може й почати курити!

НУ ЧОГО?..

У барі, за кілька стільчиків од Ендрю, сидить вродлива дівчина. Ендрю дивиться на неї, а заговорити — не насмілиться...

Хвилин через десять дівчина закурює і розтуляє вуста:

— Ну чого витріщилися на мене так, ніби знаєте, що вдома нікого нема!

ДОМАШНЄ ВИХОВАННЯ

— Пане суддя! Прошу зважити на те, що мій клієнт — жертва методів виховання, до яких вдавалися батьки. Не було такого його бажання, якого б вони негайно ж не задовольняли. Досить було, наприклад, зажадати хлопчині од батька п'ятсот доларів, як чадолюбний татусь одразу ж спускався у підвал і віддруковував нову банкноту.

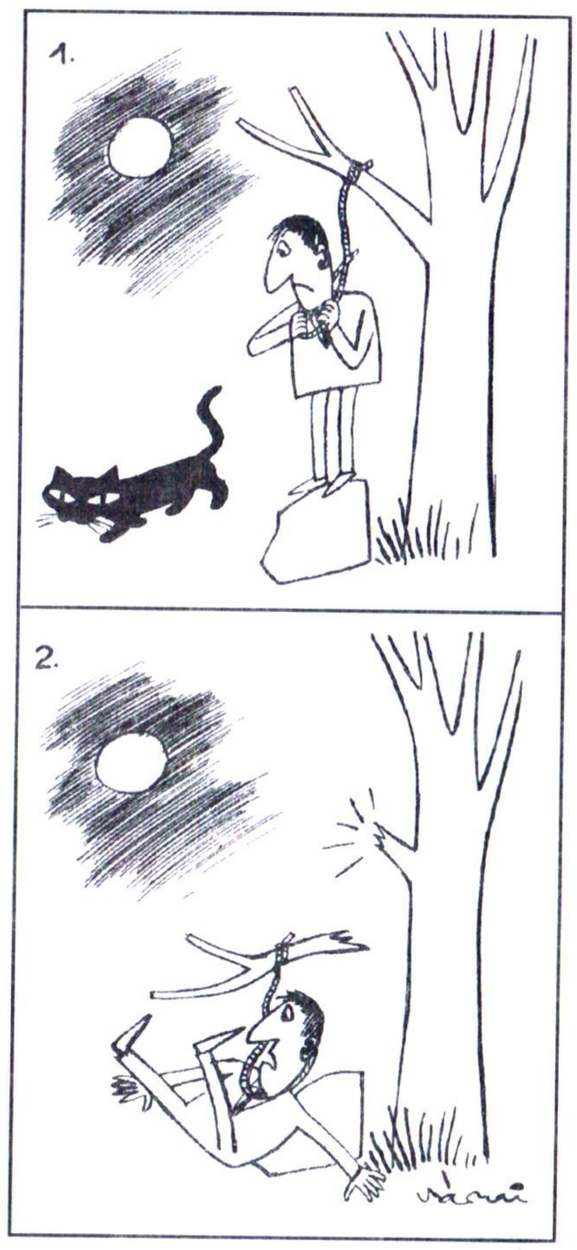

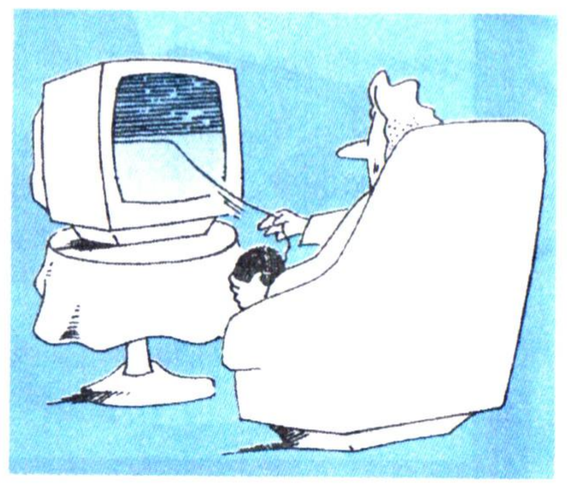

СКАНВОРД

Склала Тетяна ДОБРОВОЛЬСЬКА.

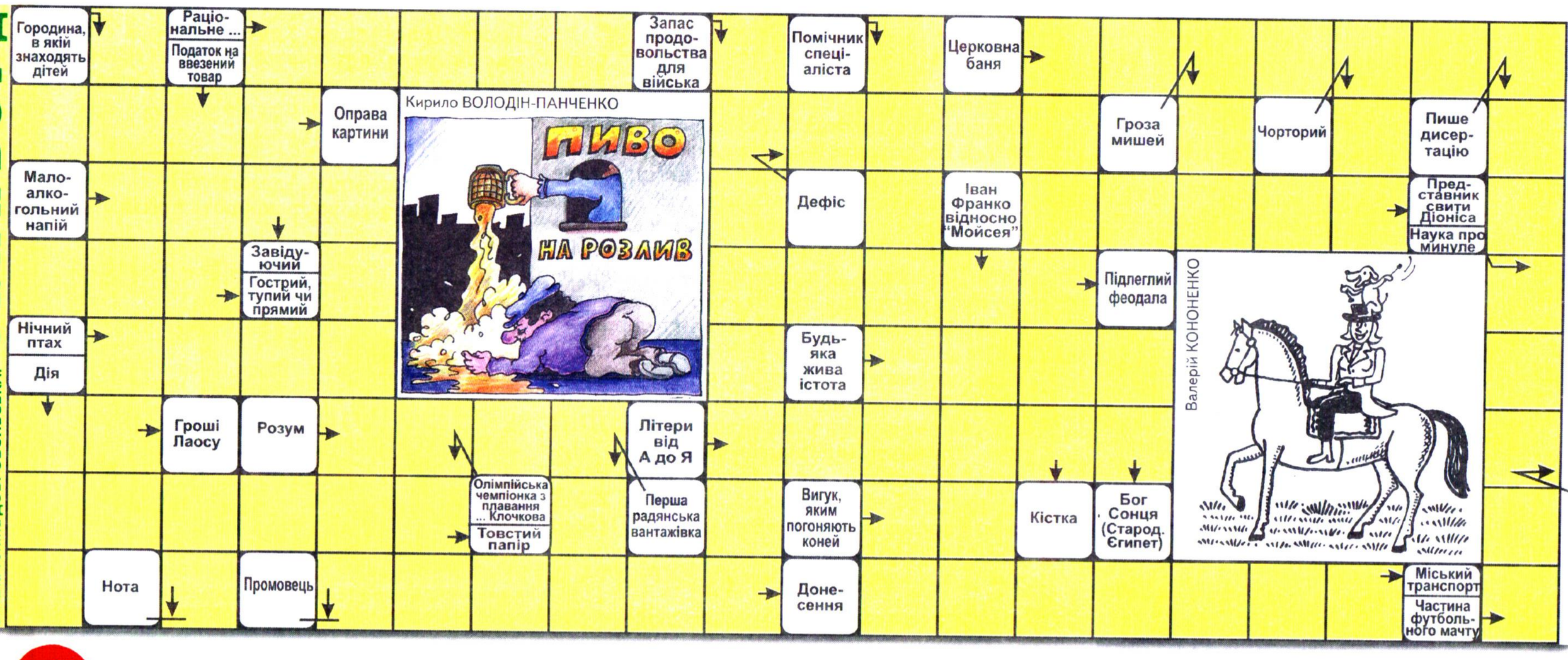

— Що з тобою? — нерозуміюче спитав Стенлі. — Чому ти і на цю бензозаправку не заїхав? Це вже п'ята, яку ти минаєш!

— Перестань бурчати! — сказав Фрейзер.

— Але ж уже впекли сто кілометрів після виїзду з Арізони, і бензин у нас ось-ось закінчиться!

— Ну гаразд, гаразд! — натиснув на газ Фрейзер. — Приготував був тобі сюрприз, але раз ти так напосідаєшся, то уже скажу — їдемо на одну особливу бензозаправку!

— Що ж у ній таке особливе?

— Чув, що знедавна там проводиться лотерея. Кожному, хто заправиться, дається можливість виграти велику винагороду... Ось і вона, ота сама бензозаправка. Приїхали!

Обоє вийшли із машини. Фрейзер залляв повний бак і звернувся до заправника:

— Шефе, ми готові до великої винагороди! І що це буде?

— Право на безплатний секс.

— Неймовірно! — вигукнули приятелі. — Викладай правила гри!

Паркер ДОНОВАН
(США)

БЕЗПЛАТНИЙ СЕКС

— Я задумав якесь число від одиниці до десятки,— пояснив заправник. — Якщо вгадуєте, яке саме,— виграєте безплатний секс.

Фрейзер і Стенлі сіли в машину, щоб швиденько порадитися.

— Ми готові! — сказав невдовзі Фрейзер. — Ти задумав трійку.

— Не вгадали. Я задумав число сім,— знизав плечима заправник і пішов у приміщення бензостанції.

Через десять днів обидва приятелі знову заїхали на ту бензозаправку.

— Лотерея ще продовжується? — спитав Фрейзер, заливши повний бак.

— Продовжується,— кивнув головою заправник.

— Добре,— сказав Стенлі,— цього разу ми переконані, що ти задумав чотири!

— Жаль, але вам знову не пощастило! Я задумав число вісім.

— А, чорт! — лайнувся Фрейзер і натиснув на газ.

— Починаю підозрювати, що та лотерея — шахрайство,— сказав недовірливий Стенлі.

— Та ні! — заспокоїв його Фрейзер. — Лотерея цілком достовірна, знаю це з перших рук. Просто нам не щастить. Моя дружина казала, що минулого тижня цілих три рази виграла!

Переклад із англійської.

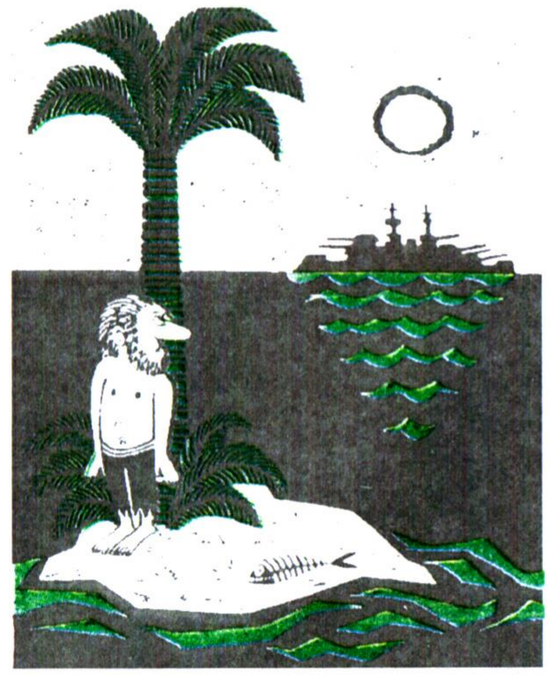

ПЕРЕЦЬ № 11 (1627)

Головний редактор
Михайло ПРУДНИК.

Редакційна колегія:
Анатолій ВАСИЛЕНКО,
Юрій ІЩЕНКО,
Олексій КОХАН
(головний художник),
Дмитро МОЛЯКЕВИЧ
(відповідальний секретар).

Засновник:
Державне видавництво
«Преса України».

Зареєстровано
Державним комітетом
телебачення
і радіомовлення України.
Свідоцтво КВ № 10334
від 30.08.2005 р.

Видавництво
«Преса України».

Редакція не завжди
поділяє думки автора.
Листи, рукописи, малюнки
не рецензуються
і не повертаються.
При передруку посилання
на «Перець» обов'язкове.

До відома авторів!
Для своєчасного отримання
гонорару прохання разом із
творами надсилати копію
довідки про присвоєння
ідентифікаційного номера та
вказати дату народження
і домашню адресу.

Здано до набору 08.11.2011.
Підписано до друку
21.11.2011.
Формат 70x108/8.
Папір офсетний № 1.
Офсетний друк.
2,8 умовн.-друк. арк.
14 умовн. фарб.-відб.
4,1 обл.-вид. арк.
Тираж 6945 прим.
Зам. 0110111.
Ціна договірна.

Видається
з квітня 1922 року.

Виходить раз на місяць.

Адреса редакції:
03047, Київ-47,
проспект Перемоги, 50.

Телефони:
приймальні 454-82-14,
факс 234-35-82,
художнього відділу
454-81-24.

З питань реклами
і розповсюдження журналу
звертатися за телефоном:
454-81-13.

Internet: http//uamedia.
visti.net/perez/

Для телеграм: Київ Перець.

Видавництво
«Преса України»,
03047, Київ-47,
проспект Перемоги, 50.

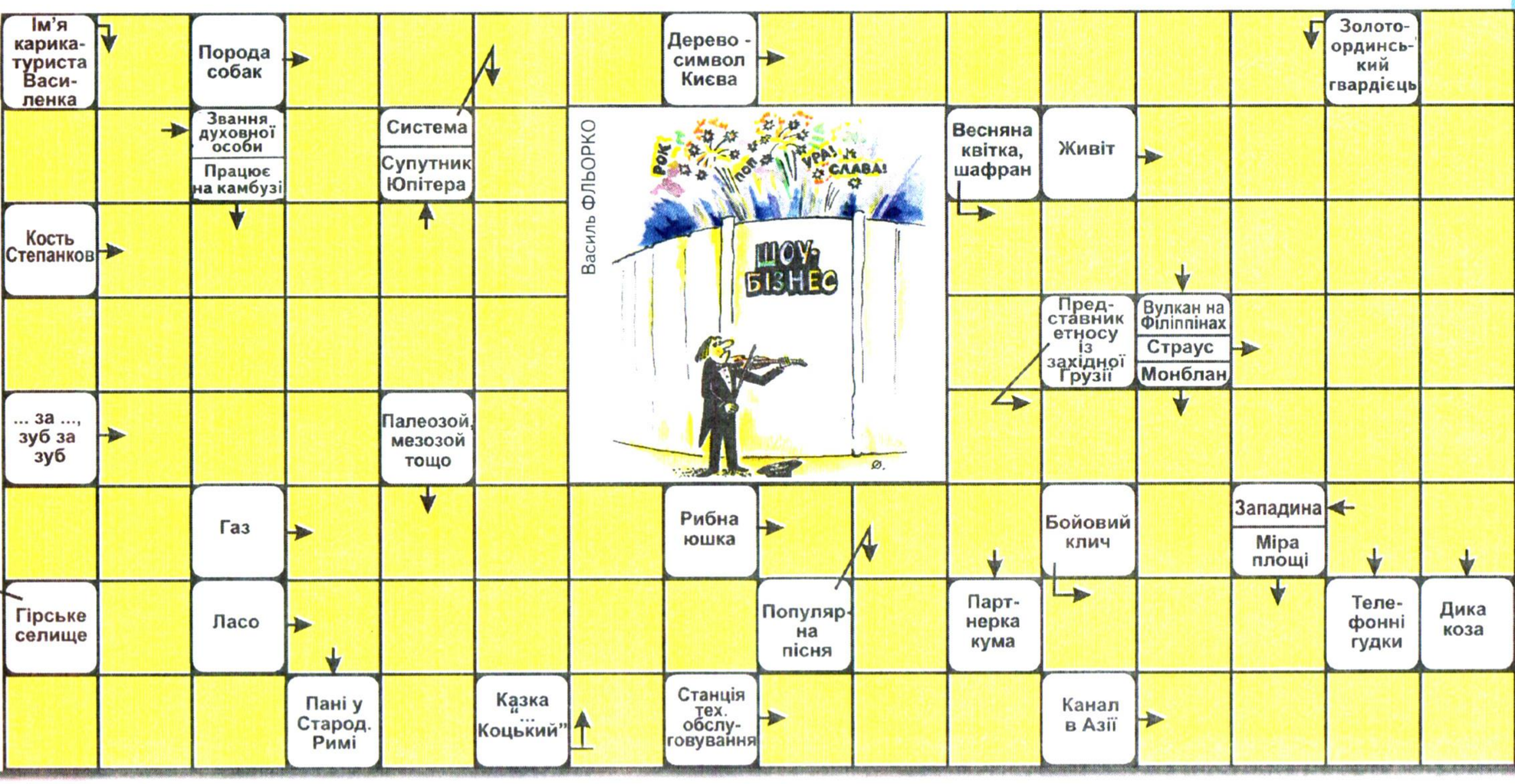

Індекс 74393

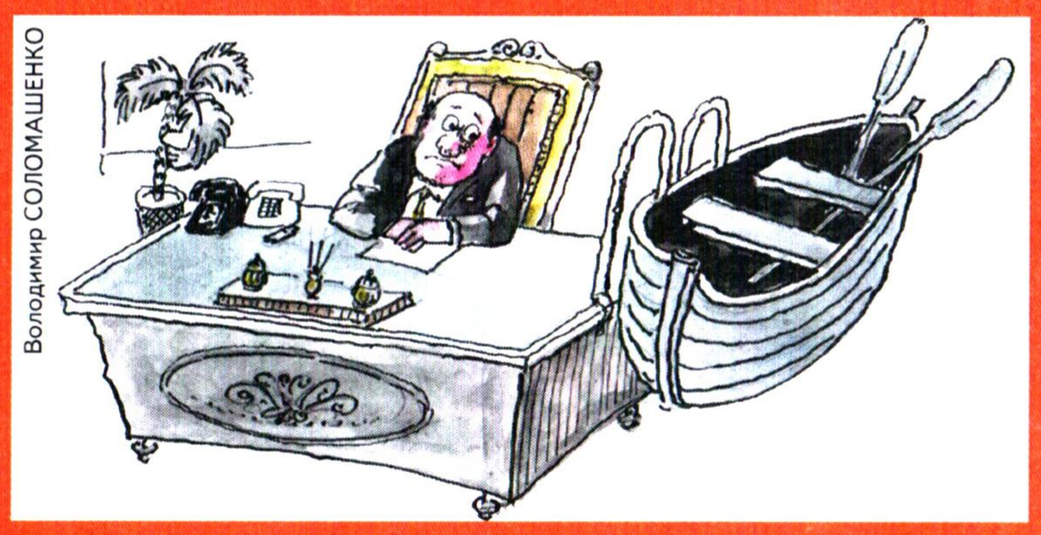
Володимир СОЛОМАШЕНКО

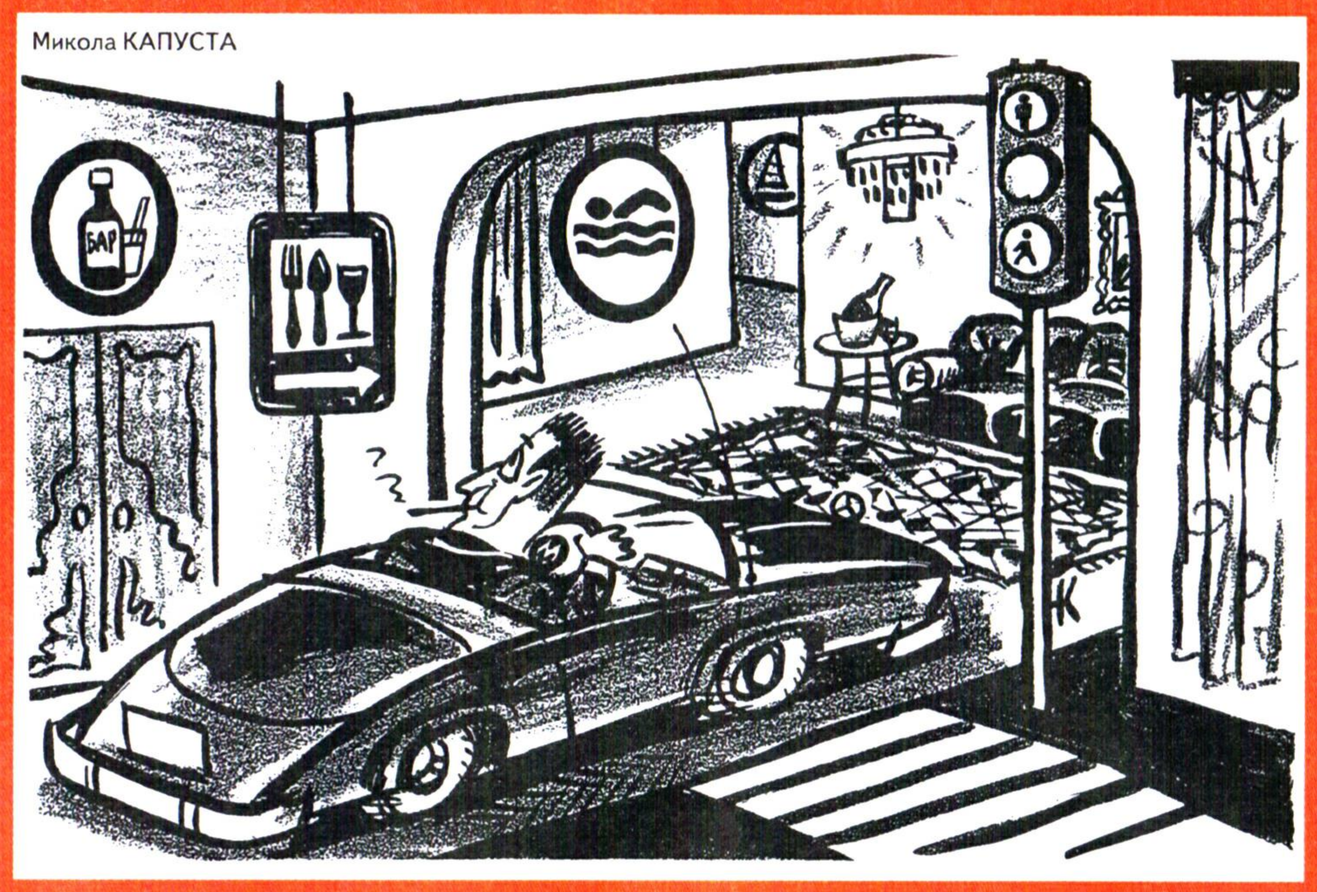

Микола КАПУСТА

Анатолій ГАЙНО

— Онук-байкер приїхав допомогти город зорати...

Андрій САЄНКО

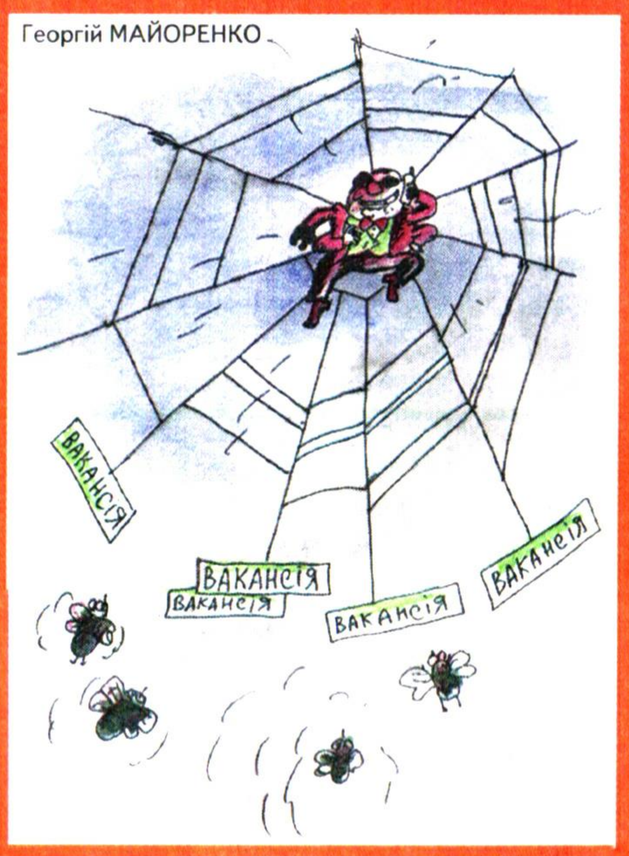

Георгій МАЙОРЕНКО

Олексій КОХАН

Микола КАПУСТА

ДОРОГІ ЧИТАЧІ!

ТИМ, ХТО НЕ ЗМІГ, НЕ ВСТИГ ЧИ ЗАБУВСЯ ПЕРЕДПЛАТИТИ «ПЕРЕЦЬ», НАГАДУЄМО:
ЦЕ ВИ МОЖЕТЕ ЗРОБИТИ І СЬОГОДНІ.
ЯКЩО ОФОРМИТЕ ПЕРЕДПЛАТУ ДО 5 ЧИСЛА ПОТОЧНОГО МІСЯЦЯ, У НАСТУПНОМУ ОТРИМАЄТЕ ЖУРНАЛ.
ІНДЕКС 74393.

Будемо щиро вдячні, якщо порадите передплатити журнал і своїм друзям, знайомим, родичам, сусідам.

БУДЬТЕ З «ПЕРЦЕМ»! СМІЙТЕСЯ НА ЗДОРОВ'Я!